

Beletristica, sciintie, arte, viétia sociala, moda.

Pesta 28 fauru. 12 martiu.

Va eși in fta-care domineca. | Redact. : strad'a Dunarei nr. 3.

Nr. 9.

Anulu VII, — 1871.

Pretiuu pe anu 10 fl., pentru Roman'a 2 galbeni.

Generalulu Trochu.

Déca esaminâmu resbelulu franco-germanu, ne petrunde o admiratiune adanca, vedindu aপরera eroica a Parisului. Omenii de spirititate in artea militaria, asigurau cu firmitate; cá acestu orasiu abis va fi in stare a se sustiené in contra prusiloru celu multu câte-va septemani. Si éca, ceea ce dipsii n'au potutu crede, lis'a doveditu; eroismulu, resolutiunea si abnegatiunea francesiloru si-au eluptatu admiratiunea luméi intregi. Parisulu se sustiené mai diumetate de anu.

Trebue sê dîcemu, cá resbelulu deja decursu, are pentru francesi pucine episóde stralucite. Dar cele pucine, sunt inuimitórie. Unulu dintre aceste e si — aপরera Parisului.

Meritulu acesteia পরার, de siguru se reflecta a supra barbatiloru cari au intreprinsu acestu opu

grandiosu. Celu-ce stete in fruntea acestoru barbatu nemoritoru e generalulu Trochu, a carui portretu ilustréza pagin'a acést'a.

Maresialulu Bugeaud, de câte-ori vorbiá despre acestu militariu bravu, totu de-una dîcea: „Elu are trei talente: scrie bine, vorbesce bine si invinge bine.“ Si in adeveru, cá-ci generalulu Trochu manúéza intr'o forma pén'a, cuventulu si spad'a.

E superfluu sê dîcemu, cá Trochu e bravu si curagiosu, — faptele lui vorbescu mai chiaru. De la 1837, candu eși din scól'a militaria de la Saint-Cyr, elu in continuu fu admiratu pentru spiritulu seu adeveratu militarescu. In batal'a de la Sidi-yusefi, erá colonelu si mantéu'a lui fu in patru locuri gaurita; dupa batali'a de la Isly fu numitu generalu; si in 1854, la asediulu Sebas-

Generalulu Trochu.

topolului, si-eluptă rangulu de generalu de divisiune si crucea legiunii de onóre.

Trochu e inca numai de patru-dieci de ani.

Despre sciinti'a sa profunda ne convinge indeplinu opulu seu: „Despre armat'a francesa in 1867“ care a trasu a supra-si atentiunea Europei intregi.

Meritele sale militare sunt fórte considerabile, si nu odata erá vorb'a ca sê fia numitu ministru de resbelu.

Trochu nu e de statura nalta, ci mai multu medi-locía. Faci'a lui e fórte expresiva si atragátoria, si par' câ ai poté cetí despre ea resolutiunea si curagiulu seu. Fruntea lui e frumósá rotunda. Miscârile lui sunt víue si pline de taría si viétia. In elu aflâmu concentrate spiritulu curagiosu de militariu si o mînte cumpenitória. Numai o scadere are — care inse dóra e unu meritu alu lui: nu-e curtesanu.!

Me vei uitá.

Ti scorderai di me.

Indesiertu suridi Lucia
Voindu a me consolá ;
Indesiertu adi me 'nchinu tîe,
Mane tu me vei uitá.

La divin'a mea amóre
Cugetandu, voiui lacrimá;
Tu vei fi nepasatória,
Câ-ci trecutulu vei uitá.

Dorulu meu cu sânt'ardóre
Dí si nópte te-a 'nsoci;
Beata d'o alta amóre
Tu la min' nu vei gândí.

Filomel'a canta dulce
Pan'ce codrulu e frundiosu,
Dar'ne lasa si se duce
Candu corón'a-i cade josu :

Asié tu candu a mea sórte
Va finí d'a me amá,
Vei fugí de min' departe,
Si usioru me vei uitá.

I. C. Dragescu.

Ioana Darc.

(Notitie istorice.)

(Fine.)

Tênguindu-se de a avé fierele la pitióre, episcopulu i spuse, câ deórace a incercatu sê scape, pentru acést'a a trebuitu a-i pune fiere. „E dreptu, dîse dins'a; am facut'o; acest'a e lucru iertatu ori carui captivu; la casu de a fi scapatu nu mi se poteá imputá, câ mi-am calcatu credinti'a: io n'am promisú nimicu.“

Fu intrebata apoi despre etatea sa, de meseri'a ce a invetiatu la parinti, la ce ea respunse, câ mam'a sa a invetiat'o a cóse asié de minunatu ca ori-ce femeia de la orasie. Ér la intrebarea, déca a mersu si ea cu fetele din satu sê dantieze in giuru de arborulu Ieleloru, ea marturisí: câ póte sê fia fostu candu erá mica, inse de candu a conceputu ide'a de a liberá Franci'a, n'a mai fostu; si câ de altfelu ea nu crede in esistenti'a Ieleloru.

Intentiunea loru erá a o condemná ca magiciana, ca fermecatória. . . .

Intr'alta siedintia: „Díci câ esti judecatoriu meu, se — adresá episcopulu; ié bine aminte la ceea ce faci; pentru câ in adeveru eu sum tramisa de Domnedieu, si te affi in mare periclu.“ Ea marturisí atunci, câ audíse glasurile sale, care o incuragiau sê fia voioasă si cutezatória.

Fariseii remaneau inmamuriti la respunsurile ce da intrebârilor loru captióse. Intr-altele, o intrebarea despre stindardulu seu: „N'ai dîsu câ acestu stindardu le aduce norocu? — „Nu; io díceam numai: Intrati cu curagiu p'ntre Englesi; si io intram ins'a-mi.“

„Dar pentru ce acestu stindardu fu portatu in biserica de la Reims, la incoronare, mai inainte de a celorulalti capitani? — „Elu fusese la greutate; erá dreptu ca sê fia la onóre!“

„Care erá cugetarea ómeniloru cari ti-sarutau pitiórele, manile si vestmintele? — „Sermanii ómeni, ei veniau bucurosi la mine, pentru câ io nu le faceam neplacere; io i-sustieneam si-i aparam dupa puterea mea!“ De mai erá o simftre omenésca in anim'a judecatoriloru, ei au trebuitu sê fia miscati de asemenea respunsuri.

. . . . Domnedieu uresce elu pe Englesi? — „De iubirea séu ur'a ce are Domnedieu pentru Englesi si ce face elu cu suflitele loru, io nu sciu nimicu; dar io sciu bine, câ ei voru fi scosi afara de Franci'a, afara de cei ce voru perf' intrins'a!“

„Ioana, scii prin revelatiuni, de vei scapá s'eu nu? „Ast'a n'atinge procesulu vostru. Voiti s'e vorbescu in contra mea? — Glasurile nu ti-au spusu nimicu? — „Ast'a nu e din procesu; io me raportu la Domnulu nostru care va face dupa voi'a sa.“ Dupa unu momentu de tacere: „Pe credinti'a mea, eu nu sciu nici ór'a nici diu'a; placerea lui Domnedieu fia inplenita. . . .

Intr'alta d'i ea adause: „Santele mi-au spusu cã voiui fi liberata cu mare invingere, si ele mi-mai d'icu inca: Ié tóte in nume bunu; nu te ingrigi de martiriulu teu; tu vei veni in fine in imperat'ia Raiului.“ — Si de candu a d'isu ele acést'a, credi siguru cã vei fi mantuita si nu vei merge in infernu? — „Da, credu asié de tare ce mi-au d'isu ele, ca si cum asiu fi mantuita deja.“ — Acestu respunsu e de mare greutate. — „Da, elu este pentru mine unu mare tesauru.“ — Asié, credi cã nu mai poti comite pecate? — „Nu sciu nimicu; me raportu p'entru tóte la Domnulu nostru.“

Sublim'a inspiratiune care-i anunciá mantuirea si liberarea sa „cu mare invingere“, erá adev'ata, erá atãtu de adev'ata; inse nu in sensulu paganu, alu materiei, ci intr'unu sensu mai innaltu, in sensulu crestinu si umanu. Inainte de a mori ea a intielesu deplinu acést'a bunavestire a spiritului.

A condemná ca magiciana pe acést'a casta si santa fetióra, erá cu nepotintia. Dar le remanea unu altu terenu mai comodu pentru ei, terenulu intre autoritatea catolica si intre libertatea consciintiei s'eu eres'ia. Junei inspirate i placea a marturisi cã ea n'a primitu credinti'a propria a sa de la nimene. E bine nu erá óre unu pecatu a fi crestinu, si a nu fi catolicu? Nu erá o cumplita eres'ia a crede, a marturisi cã e tramisa de Domnedieu si a lucrá in numele lui, fara scirea si autorisarea capiloru bisericeii, cari singuri au depositulu adev'erului si prin urmare poterea si dreptulu de a impartí credinti'a?! Apoi inca a avé criminal'a cutezantia de a sustiené cu taría o asemenea credintia inaintea „santului oficiu“ alu incvisitiunei! Sentinti'a de mórte erá neincunjiurata.

„Vrei a te supune hotaririi bisericeii pentru tóte d'isele si faptele tale?“ — „Eu iubescu biseric'a, si asiu voi a o sustiené din tóta poterea mea. Incãtu pentru bunele lucruri ce am facutu, me raportu la Regele ceriului, care m'a tramisu!“

Cestiunea erá a da voia clerului s'e hotarésca elu, cine are dreptu la tronulu Franciei,

si cui se cuvine regatul, Francesiloru s'eu Englesiloru? Intrebarea fiindu repetãta, ea adause: „E totu un'a, Domnulu Nostru s'eu Biseric'a.“

„Dar este biseric'a *militanta* si *triumfanta*“, replicara doctorii ingamfati de séc'a loru sciintia. — „Eu am venitu la regele Franciei tramisa de Domnedieu, de Vergur'a de angeri, de biseric'a *victoriósa* de susu; la acést'a biserica me supunu, eu, lucrãrile mele, ce am facutu s'eu am a face.“ — Dar biseric'a *militanta*? — „Nu voiui respunde nimicu altu ce-va.“

Éta marea cestiune a libertãtii de consciintia, pusa in simplitatea si marimea ei. Si cãtu de admirabilu a deslegat'o acést'a simpla fetióra; pentru cã in sufletulu ei singuru ardea dulcea lumina a lui Domnedieu; pretutinden i ingiuru-i erá atãtu de întunerecu!

Si cãtu de multu o intariá acést'a biserica, singura adev'ata, si careia singure voiá a se supune: „Eu iubescu mai bine a mori decãtu a revocá ceea ce am facutu prin comand'a Domnului nostru!“

Se apropiara serbatorile Pasciloru. Timpulu erá seninu; natur'a in floriá; sunetulu clopoteloru impliau aerulu, imbalsamatu de profumulu placutu alu primaverii. Tóta lumea erá voiósa. Ea singura, care pan'ací se credea „fica buna si ascultatória de biserica“, acum se vedeá condemnata de acést'a biserica. Candu ceriulu se deschidea pentru toti, numai ea erá eschisa de la bucuri'a generala.

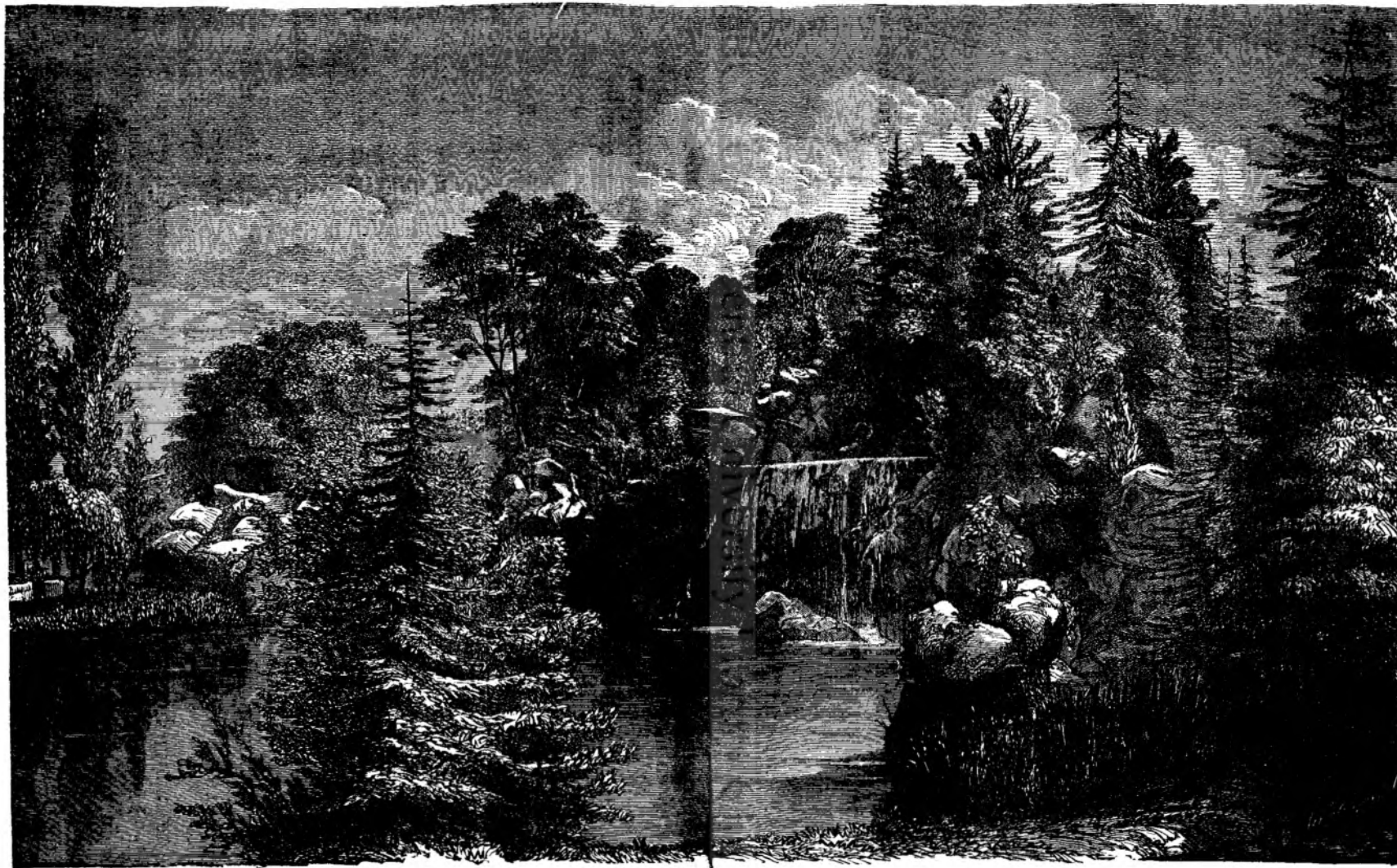
Ce se petrecea óre in acést'a anima candida si simtítória, in întunereculu inchisorii sale, la sosirea deliciósa a primaverii si a acestoru dulci serbatori, candu omenimea celebréza cea mai santa suvenire a sa, si candu ea alta-data erá atãtu de fericita la frumósele locuri ce o vedura nascându, in braciile parintiloru sei?

Ea deveni morbósa; aprópe de mórte. . . „Déca trupulu móre in arestu, s'e-lu ingrópe in locu santu. . . Io vreu ca ómenii cei buni s'e se róge pentru mine“; erá un'a din ultimele sale dorintie.

Crudii o torturau inca si in agoní'a sa. „Déca nu te supui bisericeii, vei fi parasita ca o saracina (ca o pagana).“ — „Eu sum buna crestina, respundea dins'a cu blandétia, am fostu bine botezata, voiui mori buna crestina.“

Intr'aceea universitatea din Paris, la raportulu tribunalului, pronuciá sentinti'a a supra captivei, ca *eretica* si *cuprinsa de satanu*.

Episcopulu, si mai alesu vicariulu incvisi-

Padurea de la Boulogne lang Paris inainte de resbelu.

Padurea de la Boulogne langa Paris dupa resbelu.

tiunii, séu din caus'a temerii séu a muștrării de consciința, voiau mai antâiu a reduce sentinți'a, si a nu o pedepsí cu mórte.

Inca mai înainte, la interogatoriu, unulu din judecatori, fara indoieála din compatimire, propuse victimei sê apeleze la unu conciliu. Inregistratoriulu voiá a insemná acést'a in procesulu verbalu. Episcopulu lu-oprí, si comandá doctorului sê taca.

Warwik, informatu despre acést'a prin episcopu, acusá pe neabilulu judecatoriu de protectiune pentru acésta scelerata, injurându-lu si amenintiându-lu că lu-va aruncá in Sein'a.

La primirea responsului din partea universitâții, vicariulu si judecatorii facura o ultima incercare pentru a stórce o desmintire condamnatéi. Pe o piatia a Rouanului asiediara dóue esiafoduri. Ioan'a Darc fu scósa din intunecós'a ei inchisóre, morbósa si debila, incarcata de lantiuri la picióre si la mani, legata cu unu altu lantiu de unu stilpu de fieru, si fu adusa pe piatia între soldati, inaintea cardinalului de Wincester, a judecatoriloru sei, si a unui publicu numerosu. In giuru se aflau servitorii inarmati cu uneltele de tortura, si inregistratorii gat'a a insemná cuvintele ei, stórse sub impresiunea dorerei si terórei; mai departe stá calêulu cu unu caru, inaintea unui esiafodu destinatulu pentru dins'a, pentru a-i straportá corpulu ei mutilatu.

Unu predicatoriu alu universitâții tienù unu discursu in care aretà eres'á si erorile condemnatéi, si-i cerea o completa supunere bisericeii. Ea tacea la insultele ce-i facea predicatoriulu, numindu-o eretica si schismatica. Atunci elu redicá unu gestu amenintatoriu a supra-i: „Catra tine vorbescu, Ioana; si-ti dîcu că regele teu este ereticu si schismaticu!“ La aceste vorbe, admirabil'a fetióra, uitandu periclulu in care se aflá, eschiamá: „Pe credinți'a mea, sire, reverenti'a padîta, io cutezu a dîce si a jurá, sub pedéps'a vietii mele, că elu e celu mai nobilu si mai bunu crestinu, din toti crestinii, si nu e astfeliu cum lu-numesci!“ — „Faceti-o sê taca!“ strigá episcopulu.

In cele din urma, i pretinsera sê *abjure*. Ea intrebá, ce insemná acést'a vorba. Candu i s'a explicatu, si-aduse a minte de propunerea doctorului si cerù voi'a sê apeléze la *biserica universala*, pentru a judecá dins'a déca trebuie sê *abjure* séu nu. — „Vei abjurá acum, séu vei fi arsa!“

Cum erá morbósa, inimicii comandara servilului episcopu sê ingrigésca de insanetosia-

rea ei; pentru că nu voiau cu nici unu pretiu ca ea sê móra mórte naturala.

Ovreeii n'au potutu fi mai intaritati in contra lui Isusu, decum erau Englesii in contra acestei fetióre. Si ceea ce face dorerea si desonórea Franciei, este că fiii sei insii erau uneltele acestoru inimici incrunțati si ai urei loru nedrepte. Astfeliu catolicismulu si tirani'a, acesti fauritori de sclavi, si-dedera man'a in tóte timpurile.

Pe candu Englesii furiau cu turbare in contra celei ce i umilise atâtu de adancu in satic'a loru sumetîa, óre ce facea Carolu alu VII-le regele Franciei, pentru acésta fetióra care moriá pentru elu, si care in faci'a mortii, uitandu-se pe sine in sa-si, aflá inca cuvinte pentru a-i aperá onórea numelui seu? Acestu rege indolentu nu pare a fi facutu o incercare destulu de seriósa pentru liberarea ei. Ori că a fostu retienutu de altii, ori că prin o vinovata mandriá nu voiá a aretà Englesiloru că elu detoresce corón'a sa unei femei, in ori-ce casu, istori'a nu-i póte iertá acésta nepasare in-grata.

Candu i se anunciá victimei, că are sê fia arsa pe rogu, inca in aceea-si dî, ea erupse in plansu, protestandu pentru nevinovati'a sa: „Ah! io apelezu la Domnedieu, la ~~marcelo judecatoriu~~, de nedreptatea si crudîmile ce mi se facu!“

„O, Rouan, Rouan; tu vei fi dar ultim'a mea locuintia!“ dîcea Ioan'a Darc candu mergea la rogu p'între sîrurile armatei englese, legata pe unu caru, între confesoriulu seu si între soldati. Pe josu, inapoi'a carului, urmá unu religiosu calugaru, care se rogá pentru dins'a. Erá eremitulu Augustinu Isembart; elu merita a fi numitu in istori'a martirei. Capelanulu seu de la inceputu, elu n'a parasit'o pan' in ultimulu momentu alu vietii. Elu este unu altu Simon Ciri neulu pentru acestu Calvariulu.

A vedé pe rogu o fetióra atâtu de juna, in candórea si frumseti'a sa, ce umbr'a mortii o mai adaugea inca, si carea, cu perulu despletitu, parea a se topí in plansu si rogatiuni: la privirea acestei scene sfasîtórié de animi, unu gemetu surdu se redicá din midiloculu multîmei ce implea piati'a. Insu-si episcopulu de Beauvais, caruia ea i dîsese cuvintele vediendu-lu inaintea sa: „Episcopo, eu moriu prin tine!“ insu-si acestu individulu, unélta degradata a inimiciloru patriei sale, nu-si potù retiené lacrimile, debilu restu de umanitate si muștrare a consciintéi, cari elu inse se grabí a le renegá.

Dupa ce calêulu pusese foculu de desubtu, si preotulu ce erá langa dins'a pe rogu nu observase, victim'a lu-facù atentu sê descinda. Astfeliu observá ea pana in minutulu din urma serenitatea de spiritu si fragedîmea sa.

In faci'a rogului se aflá crucea cea mare a catedralei, adusa la rogarea ei, ca in ór'a suprema sê aiba inaintea sa acestu semnu consolatoriu si divin alu celui ce morise pentru omenime.

„O, Rouan, eschiamà ea inca, inundata de lacrimi, me temu sê nu ti se intimple ce-va pentru mórtea mea!“ Bunetate nespusa, sufletu nobilu si santu, ea compatimiá inca pe acestu poporu, pe care lu-iubise atátu de multu, si care acum o parasise cu ingratitude, lasandu a o torturá sub ochii lui, si a fi inadusîta si mistuita de flacari.

Ioan'a Darc erá mórta, inse inimicii se in-sielau: Franci'a erá mantuita. Insi-si ei se in-spaimentara pe urma de marimea crimei lor. „Suntemu pierduti, strigá secretariulu regelui Engliterei; noi amu arsu o femeia santa!“

Acésta numire, dîce Michelet, data de unu inamicu, nu este mai pucinu adevărata; ea a remasu.

Ioan'a Darc a fostu o santa, atátu in pri-vinti'a religiunii câtu si a patriei.

„Angeru, femeia, poporu, vergura, soldatu, martira“, ea este imaginea patriei si natiunalitâtii, idealisate si santîte printr'insa, mantuito-ri'a Franciei, si martir'a libertâtii si a religiunii crestine. Cuventulu mamei lui Stefanu celu Mare, prasti'a lui Davidu, arculu lui Vilhelm Tell, sabi'a Ioanei Darc, voru fi admirate in eternu ca minuni ale istoriei, ca arme providentiale ale libertâtii omenesci.

Si flacar'a rogului seu, impreuna cu rogu-rile si sangele martiriloru, voru arde ca nesce lumini esterne in calea dorerósa a omenimei catra destinatiunea sa.

Dóue-dieci si cinci de ani mai tardîtu, o femeia imbracata in doliu, si sustienuta de doi individi cari erau ffii sei, intrà in o sala mare, inaintea parlamentului din Paris. — „Ioan'a Darc a fostu fiic'a mea!“ ... dîse piós'a Isabel'a, innecata de suspine si nemangaiata in dorerea sa de mama, pentru câ, dupa espresiunea dinsei, ea plangea o pierdere irreparabila. Ea veniá sê céra o judecata reparatória pentru numele si onórea fiicei sale, a supra careia ea credea câ sentinti'a condemnârii si supliciuulu a lasatu o péta de infamía.

Unulu din judecatori i luà petitiunea si o cetì cu vóce innalta.

Justiti'a se facù; inse, nefericire, o justitia pré tardâ.

Decisiunea acestei judecâti se publicà prin anuniuri in tóte provinciile regatului; se facura procesiuni solemne, se tienura predici si se redicà o cruce intru aducere aminte pe piati'a Rouanului, in loculu unde fusese supliciuulu.

Carolu alu VII, indata dupa luarea acestui orasiu si a Normandiei, cercetà dupa probele acelei criminale judecâti. Inse catolicismulu erá poternicu, si Englesii aveau influentia inaintea papei.

Asié parintii supliciatei amblara cu cheltuelele lor, a dobandí o judecata reparatória de onórea fiicei lor. La 1462, guvernulu luà procesulu de nou inainte. Doi din nedemni judecatori mai traiau inca, si marturisea insi-si de nevinovatî'a condemnatei. Ei fura arestati si arsi de vii.

Terribila justitia, inse pré tardâ!

Fratiloru si familiei Darc se dederu insemne si onori, impreuna cu titlu ereditariu de nobili pentru ambe secsele. Locuitorii din Domremy au pana asta-di unu stindardu distinsu in ostirea francesa, intru suvenirea Eroinei nascute in acelu satu.

Franci'a recunoscù in fine pe mantuito-ri'a sa, si-i redicà statue, onorandu si divinisandu numele ei.

M. Strajanu.

Erá o séra. . . .

Erá o séra lina,
Candu sér'a in gradina
Credintia mi-ai juratu;
Ér stelele si lun'a,
Formatu-ni-au cunun'a,
Si mi-te-au ascultat.

Acuma este nópte,
Si-a mele triste siópte
Resuna in pustfi;
Ér ceriulu vietii mele,
E 'ncinsu d'unu noru de gele,
Câ-ci tu la noi nu vii.

Nu vii tu nici odata
La scump'a ta amata,
Ce multu te-am adoratu;
A tale juraminte
Au fostu numai cuvinte,
Si gróznicu m'ai tradatu!

Amalia.

S A E O N U

Fetele de siette-spre-diece ani.

Trageți dantiulu pe rezóre,
O ! fecióre
Cu privirile ce esci !
Dantiulu, canteculu si-amorulu
Sunt isvorulu
Fericirii omenesci !

Alesandru Deparatianu.

In momentul primu alu întrebării mai toti amu respunde, câ între fetele de siese-spre-diece si siette-spre-diece ani nu esiste nici o deosebire.

Dar ast'a ar fi o mare amagire !

Diferinti'a e pré evidentă.

De nu credeti, uitati-ve numai la dóue reprezentante ale acestoru ani ! Vetí vedé, cu ce fala se uita ceea de siette-spre-diece ani la amic'a ei mai tinera cu unu anu ! Portarea ei sémena cu alu ostasiulu întorsu din batalia decoratu, fatia cu camaradulu seu nedecoratu inca.

Ostasiulu decoratu, si o copila pe siette-spre-diece ani ! Ce asemenare bizara !... Bizara, dar potrivita.

Amendoi eluptara deja o invingere. Ostasiulu pórtă semnulu invingerii pe peptulu seu : ér o féta de siette-spre-diece ani lu-pórtă in anim'a sa. Totu acolo e internatu si teribilulu inamicu, care fu silitu a terminá cu capitulatiune lupt'a — de amoru.

Ea are deja unu sclavu. . . . Ferice de elu ! . . .

Dar cum sé nu aiba ? . . . O féta de siette-spre-diece ani e deja o féta intru adeveru mare. Cu dins'a tinerii vorbescu mai seriosu, decâtu in anulu precedente. Celu-ce i declara câ o iubesco, i díce ast'a cu intentiune seriósă. Ea cunósce deja amorulu. Ea scie iubí. Si numai atunci femeí'a e dómna de sublimulu ei nume, candu e capabila de acestu simtiementu divin, care uniculu indulcesce tóta viéti'a nóstra, si fara care anim'a nóstra — precum díce Góthe — ar fi chiar ca lamp'a magica — fara splendóre.

Nimicu mai dragalasiu, decâtu o copila de siette-spre-diece ani ! Trecutul ei e o fabula idilica, presintete i suride dulce, ér vítoriulu o ingana cu unu visu misteriosu. Ori unde ea privesce, o intimpina o girlanda de placeri ; ori la ce ea cugeta, anim'a ei întinesce, se incanta, si suride cu bucuria. . . .

Cum sé nu se bucare ? Lumea ei este angusta, dar splendida ca raiulu ; calea pe care inaintéza dins'a, conduce prin váli pline de flori, între paduri cu paseri cantatórie, si la munti cu riuri sioptitórie ; ceriulu vietii sale e seninu, si 'n noptile stelate vine zefirulu si intóna unu cantecu dulce sub ferést'a ei. . . . Cum sé nu fia dar fericita ? . . .

Ea are numai un'a amica : fericirea, — si posede numai unu amicu : surisulu de pe budie, care nici odata nu-i devine infidelu. . . .

Simtiemintele, idoile si aspiratiunile ei tóte se concentreza in trei cuvinte : dantiulu, canteculu si amorulu. . . . Dins'a dantiéza rídiendu, canta surídiendu, si iubesco zimbíndu. . . . Cum sé nu fia dar fericita ? . . .

Dantiulu, canteculu si amorulu ! . . . Numai trei

cuvinte, si totu-si ele caracteriséza de minune bine tóta fericirea poetica a junimei. . . . Numai trei cuvinte ! Dar aceste definiéza mai perfectu naturelulu copileloru de siette-spre-diece ani, decâtu cólele întregi de vorbe insirate.

Ce este dantiulu ? . . .

Intr'unulu din anii trecuti sosi la Paris o deputatiune din Cling-ting-ming-ling-bing, care — precum se scie — zace in China. Curtenetii parisiani decisera a procurá chinesisiloru tóte distractiunile posibile, ca rentorcéndu-se a casa in curtea maj. sale domnulu sórelui, sé aiba ce povesti despre cele vedite in metropolea civilizatiunii moderne. Intre celelalte se arangiá in onórea loru si o serata cu dantiu. Bunii chinesi se uitara cu multu interesu la dantiurile diferite, aretate loru, si se pareau a fi entusiasmati.

Atunce o innalta persóna oficiala se adresá catra conducatoriulu deputatiunii, câ cum li placu dantiurile europene ?

— Sunt fórté frumóse, — respunse respectivulu, — numai un'a ne surprinde.

— Ce ?

— Ne mirámu, câ din ce cauza impliniti voi insi-ve *acestu lucru greu*, si pentru ce nu-lu concredeti servitoriloru vostri ? . . .

Dar chiesii sunt nescio ómeni — uriciosi ! . . . Ei nu cunoscú placerile dantiului. . . . Sé nu atribuimu dara nici unu pondu respunsului loru. . . . Sé întrebámu pe altii ! . . . Pe cine ? . . .

Musíc'a resuna fantasticu. . . . ~~dantiulu curge cu frenesia~~ . . . in tóta sal'a domnesce confusiunea cea mai poetica . . . dantiatorii par' câ sbóra . . . nu potemu distinge, decâtu figure . . . valsulu curge cu turbare . . . en avant ! . . .

Uitati-ve colo la acea copila, pe a careia frunte străluce diadem'a inocintiei, a carei ochi respandescu in lume conceptulu fericirii, si pe a carei guritia Rosie de celu mai frumosu visu poeticu. . . . Intrebati-o ce este dantiulu ?

Ea va respunde numai unu cuventu : „fericirea !“

Asié e ! Dantiulu e o placere plina de farmecu poeticu, miscările gracióse ale corpului suplinescu defectele naturei, si atitudinea plastica incinge si o frunte mai ordinaria cu nimbulu admiratiunii. . . . Pe scurtu : dantiulu suplinesce spiritulu. . . . Dar si mai pe scurtu : spre a-ti cástígá amorulu unei copile de siette-spre-diece ani, e destultu sé scíi dantiá frumosu !

Sentinti'a ei in privinti'a ast'a suna astu-felu :

— Dinsulu nu e frumosu, dar dantiéza fórté bine !

Dantiulu e o fericire, pentru câ printr'insulu se potu realisá multe aspiratiuni si ilusiuni ascunse. . . . Dantiulu e uniculu pretestu, sub care si inocinti'a si póte permite o petulantia óre-care. Si este óre ce-va mai incantatoriu, decâtu o petulantia inocenta ?

Amali'a iubesco pe Aureliu, si Aureliu iubesco pe Amali'a. Sórtea fatala inse a pusu între ei unu abisu mare. Dinsii nici nu se potu intelni. Intr'aceste se dá unu balu. Amali'a si Aureliu se vedu. Ei incepu

a dantiá, si dantiéza conversandu. Ceea ce o óra mai înainte fu imposibilu, nu mai e unu visu, ci o realitate incantatória. Dar ce dîcu? realitatea a intrecutu chiar si cele mai temerarie ilusiuni ale loru. Elu stringe man'a ei dalba, capulu ei decoratu cu flori zace pe pieptulu lui, bucelele-i atingu fati'a lui palita, si respiratiunea ei ferbinte cade pe fruntea lui ca radiile sórelui pe pamentu... si man'a lui o incinge cu iubire... Dantiulu permite aceste, câ-ci dantiulu e unic'a potere mare in lume, care póte delaturá pe unu momentu regulele prescise pentru alte ocațiuni de puternic'a dómna Eticheta.

Dantiati dar juni si june, câ-ci dantiulu vi procura un'a dintre cele mai innalte fericiri ale vietii!... Dantiati!... Dantiati!...

Dantiulu creéza suveniri dulci, cari éra-si procura mominte de visári placute, si aceste visári se manifestá prin poesia, prin cantece.

In colectiunea nóstra gasimu vr'unu cantecu, care ni place mai multu, care esprime mai fidelu simtiemintele nóstre, lu-invetiámu, lu-recitámu, lu-cantámu, si lu-cantámu mai de multe ori, apoi adeseori, si in fine in continuu, éc' asié — din intemplanare...

Pentru cantare nimene nu póte sê ne banuiésca, canteculu frumosu e placutu, si noi potemu sê cantámu astu-felu la tóta lumea simtiemintele nóstre... Si ah! câtu de multu ni se usioréza anim'a, déca comunicámu secretele ei si altora... Si noi le-amu comunicatu, fara ca cine-va sê scia despre ast'a co-va... Le-amu spusu cantandu...

Cantati, copile, cantati!... Fetele cantátorie sunt fôrte incantátorie... Eu le adoru!... pentru câ acele tóte — iubescu!...

Si femeia, care scie sê iubésca, e unu modelu de femeia.

Amorulu unei copile de siette-spre-diece ani de siguru e celu mai interesantu intre tóte amorurile femeiesci, — câ-ci acest'a e primul ei amoru — seriosu. Si numai acest'a e unu amoru — adeveratu.

Amorulu adeveratu — díce marele Rousseau — totu-de-una e prudinte, si nu alérga fara minte dupa favoruri, ci le primescé numai in ascunsu si siovaindu. Portarea misterioasa si pudórea siovaitória i incingu fruntea cu o aureola sublima, i ascundu declaratiunile, si i curatioscu flacarile; etichet'a si pietatea nu parasescu amorulu adeveratu nici la placheri, si numai amorulu adeveratu scie a-si satisfacé placherile, fara ca sê se atace pudórea.

Astu-felu sciu sê iubésca fetele de siette-spre-diece ani.

Amorulu loru e idealu, fâr' a deveni fantasticu, sublimu — fâr' a parasí pamentulu... realu — fâr' a fi prosaicu...

Amorulu loru e sinceru, de si nu ni-lu spunu, — adeveratu, cu tóte câ nu se jóra, — eternu, de cumva amorulu póte sê fia eternu...

Amorulu loru...

Dar sê nu le conturbámu!... Éta vinu — petitorii!

Sê apropia primul momentu de triumfu alu loru... Sê nu le conturbámu in fericirea loru, de a — séu a dá — cosiara!

Ioșif Vuleanu.

Curierulu modei.

— Pest'a 10 martiu. —

Parisulu a capitulatu. Scirea acésta trista a petrunsu dorerosu pe fia-cine. Dar noi, amabile cetitórie, din punctulu nostru de vedere, trebue sê ne bucurámu, câ-ci, de si amu vediutu toalete, care de care mai frumoése, in variatiuni diferite, dar ideile, creatiunile nóue si suprindietórie, ni-au lipsitu.

In Berlinu s'au incercatu destulu, ca sê suplínésca perderea ce avuramu pe terenulu modei prin asediarea Parisului, ba au si agítatu in contra modei franceze, inse in daru, nu au potutu produce ce-va mai frumosu si bunu, decátu ceea ce érá deja, ce ni dove-descu si tablourile loru de moda, cari contíenu numai mode franceze in diferite variatiuni.

Acuma Parisulu e liberu! Mod'a va luá éra unu aventu nou, si ne bucurámu fôrte, câ acum in primavéra, vomu poté acusi descrie toaletele cele mai frumoése.

Asta-data avemu sê impartásimu cetitóriiloru nóstre numai o scire imbucurátoria relativá la moda. Societatea modistiloru din Pesta in dílele aceste a esmisu unu agentu la Brusela, Lyon si Paris, de unde dinsulu se va rentórcé apoi cu artiellii cei mai alesi de moda, despre cari apoi si noi vomu poté reportá.

Pucina indulgintia dara, si acusi vomu poté relată despre toaletele cele mai elegante de prima-véra din metropol'a modei — din Paris!

CE E NOU?

* * (Fapte romanesce.) Diariile din Roman'a publica testamentulu dlui si d-nei Nasturelu Herescu, cari lasa averea loru pentru fundatiuni de binefacere si natiunale. Afara de alte dispositiuni frumoése si salutare, numit'a familia onorabila, lasa a se dá in totu anulu câte 1000 de galbeni imperatesci ca premiuri scrieriloru ce se voru lucrá spre respandirea luminelor in natiunea romana, si a nume: 1, o scriere serioasa a istoriei romane vechie si nóue; 2, scrieri de religiunea ortodocsa, de morala practica; 3, dictionariu elenomanu, latino-ebraicu si romanu; 4, dictionariu de sciintie esacte; 5, dictionariu de istoria si geografia, in care sê fia si istori'a si geografi'a romana; 6, scrieri de literatura romana, drame si comedie inalte, subiecte natiunale. Premiulu acest'a anualu va portá numele „premiulu Nasturelu“, si in anulu in care nu se va presintá nici o scriere, care sê merite intrég'a resplátire, capitalulu de 1000 galbeni, séu partile ce voru romané, se voru pune la dobanda, si astu-felu treptatu se va mari si pretiulu ce se va destiná pentru premiu. Sê nu se caute a economisá, — observa testamentulu, — ci a resplátí bine, ca sê potemu avé pe totu anulu o scriere séu dóue cari sê merite resplátire. Premiulu séu premiele se voru dá prin concursu; regulele se voru compune prin unu comitetu, care totu-de-una va otari concursulu anului viitoriu, subiectulu séu subiectele istorice, literarie séu de sciintie ce le va propune a se tratá.

* * (Societatea Kisfaludyana) va publicá acusi unu volumu de poesii poporale romane, traduse in

limb'a ungréscă. In siedinti'a ultîma Societatea a insarcinatu pe redactorulu acestei foi cu recenziunea traductiuniloru facute pan'acuma. Cele mai multe piese sunt traduse de junele nostru poetu, dlu Iulianu Grozescu.

* * (De la Clusiu) primimu scirea imbucuratória, câ sodaliu romani de acolo formara o reuniune sub conducerea dlui protopopu Gavrilu Popu.

⊙ (Diletanti teatrali.) Junimea romana din Clusiu a arangiatu la finea luni trecute câte-va reprezentatiuni teatrale in localitatea casinei, jocandu-se piesele „Din rescól'a lui Horia“ de Iosifu Vulcanu, si „Nunt'a tieranésca“ de V. Alesandri.

⊙ (Advocatu nou.) Dlu Stefanu Potoranu din Beiusiu, comitatulu Bihariei, facu dílele aceste censur'a advocatiale din legile civile si cambiale. I dorimu succesu bunu pe nóu'a sa cariera.

† (Necrologu.) Iulianu Tulcanu, studinte absolutu de optu clase si teologu in alu treilea anu, unu june de cea mai buna sperantia, fíiulu preotulu din Zarandu (cott. Aradului) Ioane Tulcanu jun., — dupa unu morbu indelungatu a repausatu in Domnulu in 13/25 si s'a inmormontatu in 15/27 fauru a. c. Luplangu, parinti, frati, tóte rudeniile, amici si toti cunoscutii. I oftámu si noi din anima: Sê-i fia tierin'a usióra!

Literatura si arte.

* * (Fóia nóua.) La Iasi a aparutu o fóia nóua intitulata „Curieriulu Romaniei.“ Acést'a fóia ese de dóue ori pe septemana, sub redactiunea dlui I. T. Bucicovu, ér editorulu proprietariu e dlu I. Codreanu. Onorab. nostru publicu cunósce deja acést'a fóia din articolulu reproducu in nrulu trecut.

△ (Fóia Societátii „Romanismulu“) de pe lunele noemvre si decemvre contine urmatóriele materie: I. Literatura: Studie a supra teatrulu (urmare) de N. V. Scurtescu; Poesi'a poporala a Romaniloru (urmare) de Gr. G. Tocilescu. II. Poesia: La unu copilu, de N. V. Scurtescu. III. Istoria: Vechiele relatiuni ale Romaniloru cu Anglesii, de M. Missailu; Documinte istorice inedite, de la Stefanu celu mare, Barbu banulu Craiovei si Pred'a Buzescu, cu note, din colectiunea lui Gr. G. Tocilescu; Viéti'a lui Preda, Radu si Stroia Buzescu, totu de Tocilescu. IV. Instructiunea: Instructiunea publica in Romani'a (urmare) de acel'a-si autoru. Acést'a fóia, redactata de o comisiune de cinci membri, alesi din sinulu societátii, in unire cu presiedintele societátii B. P. Hasdeu, apare odata pe fia-care luna, in formatu 8º mare si in marime de la 40—60 cóle pe anu. Pretiulu abonamentulu este: Pe unu anu 20 lei, pe siese luni 12 l., pe trei luni 7 lei. — Abonamintele se facu in Bucuresci, la cancelari'a comisiunii de redactiune, calea Mogosióei, nr. 81.

△ (Vocabulariu.) A esítu de sub tipariu si se afla spre vendiare unu micu depositu la santi'a sa economulu Filipu in st. Demetru, sucursal'a episcopiei Buzeu: Vocabulariu romanu-francesu de tóte vorbele romane si romanisate cu esplicatiunea loru succinata, cu esemple cum se ieu vorbele in propriu, figuratu si proverbialu. Volumulu in dóue tomuri contine 85 cóle in 8º. Pretiulu unui esemplariu este 40 lei nou.

± (Actele societátii „Transilvani'a“) infiintata de 4 ani in Bucuresci, s'au publicatu si pe anulu alu

III alu activitátii sale in un'a brosiura form. 4º ca si pana aici. Averele societátii „Transilvani'a“ a fostu de 86,888 franci si 16 centesime, éra spesele pe 2 trimestre (½ anu) din urma 6775 fr. 19 cent.

Din strainetate.

= (Ce contraste!) In galeri'a de tablouri a fortaretiei din Versailles se potu vedé tóte acele tablouri maretie cari infaciasiéza glori'a francesiloru si nenocirile de odinióra a prusieniloru. Vedemu bataliele de la Salfeli si Ien'a; predarea Erfurtulu; derimarea insemnelor prusesci de invingere pe campulu de resbelu de la Rosbach; Napoleonu la mormentulu lui Fridericu celu mare; intrarea lui in Berlin in 27 oct. 1806, si intelnirea sa cu principes'a Hatzfeld; in urma primirea deputatiunii senatulu in salele de marmore din fortaréti'a Berlinulu. Monitorulu oficialu din 30 noemvre 1806, serie urmatóriele despre faptulu din urma: „Dupa invingerea de la Jena, senatulu a decisu a alege o deputatiune care sê gratuleze imperatulu in numele seu si a poporulu intregu. Deputatiunea care constá din d'Aremberg, Francois de Neufchateau si Colchon, a implinitu comisiunea acést'a, si Napoleon li-a predatu cele 340 de stindarde, care li-au cuprinsu pe campulu de resbelu. Li-a mai predatu si sabi'a lui Fridericu celu mare, canafulu si maram'a de grumazu a lui, si crucea maro a ordulu vulturulu negru.“ — Odinióra, tóte aceste se intemplara in Berlin, si adi?...

= (Cale suterana.) Precum se scrie, malurile Bosporulu se voru aduce in legatura prin o cale interesanta suterana. Anume se va lasá in Bosporu o tieve in afundime de 35 pasi, ca sê nu se impedece comunicatiunea náiloru. Diametrulu tievei, gatita din pleu de feru tare, va fi de 10 pasi, si va fi de ¼ policaru de grósa. Tievea acést'a va avé o greutate de 11 mii de magi, mai adaugéndu-se inca 8000, greutatea omnibuselor si povareloru ce voru trece prin ea. Va fi legata de fundulu márii cu lantiuri masive de feru. Asemene cale suterana mai insemnata numai un'a esiste, in London sub Themse; inse acést'a e in altu modu construita, si dupa alta sistema; nu-e din feru, ci din caramide.

= (Ascultatorii universitátii din Indi'a.) Urescu preste mesura preamblárilor lungi, si si-petrecu mai multu siedindu si comotizandu. Mediculu universitátii, care érá fórté ingritu pentru trandavi'a acést'a, cá-ci din dí in dí i se sporiá numerulu morbosiloru, se cugetá in urma a-i constringe la comotiune. Dar cum?... Asternú senatulu orasianescu o petitiune ca sê departeze crimele la indepartare de o mila de orasiu, — astfelu dóra studintii voru fi constrinsi a se preamblá mai multu si nu voru deveni toti morbosi. Senatu lu mai cá érá sê primésca petitiunea, inse in urma, unu senatoru betranu, puse intrebarea: „Bine, studintii se voru duce la crime, chiar déca voru fi acele si la o indepartare de 3 mile, inse... rentórcé-se-voru ei apoi de acolo?“... Senatorii cumpenira apoi lucrulu mai bine si respinsera petitiunea.

= (Casatoria civila in Rom'a.) In 18 a l. c. se intemplá in orasiulu papiloru, in Rom'a, prim'a casatoria civila. Casulu acést'a turburá fórté tare cét'a clericaliloru, si precum se scrie, acesti „apostati“, cum

numescu ei pe acesti casatoriti, voru avé a se teme multu de ur'a si persecutiunile lor.

‡ (*Inmormentarea generalului Bosack*.) comite de Hauké s'a facutu la 5 fauru in cimiteriulu satului Carouge, cantonulu de Genev'a. Cortegiulu care se formase la gara pentru a primi corpulu, se compunea de unu caru funebru, de cinci trasure de doliu, si d'o multime care insirata, pe dóue renduri, avea lungimea d'unu kilometru. Mai multe dómne portandu velulu de doliu, in midiloculu carora se deosebiá nobil'a veduva a generalului Bosack, erau in antâiulu rond. Energ'ia si marimea de sufletu a acestei femei curajoase nu s'au desmintitu unu momentu macaru in acésta teribila incercare. Urmandu-lu de la inceputulu resbelului, ea a voitu sê insociésca pana la mormentu pe barbatulu ce iubiá si sê asiste pana la sfersítulu acestei sfasiatórie ceremonie. Ciucurii cosciugului au fostu pe rondu tienti de diferite persóne, pr'între cari s'au vediutu dnii Dubruel, consule alu Franciei, Amberny, Goegg si Tontanel, primariu de Carouge. Corpulu a fostu coboritu din carulu funebru, infasiuratu in drapelu rosu cu acvil'a alba a Poloniei. Siepte discursuri au fostu rostite de dnii Tontanel, Amberny, Goegg, in numele Ligei de pace, Vuy, in numele institutului genevezu, Bulewski (parte in limb'a franceza, parte in cea polonesa.) Outine, internatiunалу rusu si Szezeanowicz, oficieriu polonezu care servise sub Bosack. Acestu din urma a terminatu discursulu seu jurandu d'a resbuná mórtea generalului, si toti Polonezii presinti au repotítu acestu juramentu, punendu man'a pe cosciugu. Dupa terminarea discursurilor si a ceremoniei cortegiulu s'a reformatu pentru a merge naintea casei veduvei generalului; drapelulu polonezu avea d'a supra-i o coróná de frunze de stejaru. Trecerea pe dinaintea casei a tînutu, multu timp, cu tóte cá cortegiulu erá mai pucinu lungu de cátu la plecarea-i de la Geneva.

= (*Istorióra interesanta.*) Labouchere, corespundintele cu multu spiritulu alu diuariului „Daily News“, ni descrie fórté interesantu urmatóri'a istoria a unui pecioru de berbece. „Calare pe placutul meu Rosinau, cu unu pecioru gustos de berbece la mine, si insocitu de generalulu Duff, voiam sê plecu din Versailles catra Paris. Inse o sentinela blondina teutonica, ni facu sê pricepemu delocu, cá noi, déca voim, potemu sê plecâmu catra Paris, inse peciorulu de berbece trebué sê remana in Versailles. — Neci unu felu de carne nu e iertatu a se transportá din orasiu! — suná sentinti'a catonica a teutonului. Protestasem — inse in daru. Protestase si generalulu, — inse numai cu atâta succesu ca si mine. Ni luara peciorulu de berbece si l'udusera in vigilia. Dar nu desperai, ci cu resolutiunea lui Curtiu, pretinsoi sê mi-se redeie. In vigilia aflasemu numai pe unu oficieru tineru si blondinu. Apelasem la anim'a lui: sê mi-redeie peciorulu de berbece. Si am nimeritu, — anim'a lui i erá loculu celu mai bunu unde a trebuitu sê batu. I-am spus, cá amorulu ni e sórtea toturoru. Si elu suspiná usioru — catra Berlin. Regin'a animei mele — dísei, e in Paris. Eu suspínai, si suspiná si elu, inse despre peciorulu de berbece nu cam voia sê auda. — Vedi — continuai — cugetam sê ducu amantei mele, care flamendiesce, acestu pecioru de berbece, si éca, sentinel'a nimici planulu meu atátu de maretu si sublimu! Dar eu nu potu lasá peciorulu acesta de berbece, me tînu de elu ca de fericirea mea. Déca voiu sosí cu elu la Elen'a mea, ah! cum va in-

timpiná ea acést'a dovéda de amoru! Dle locoteninte! Ai dta anima? ai audiu, ca sê te petrunda tonulu simtiemintelor mele? Déca ai, te conjuru, asculta rogarrea mea, redâ-mi peciorulu de berbece, cá-ci mi-redai fericirea! — Elu se uitá acusi la peciorulu de berbece, acusi la mine. Ochii lui erau umedi. Invinsei. — Du-lu, díse suspínandu, du-lu, si fii fericitu cu Elen'a ta, cá-ci, cine scí... fi voiu óre si eu fericitu cu... a mea! — Apoi a datu ordinu: cá suntemu liberi, dimpreuna cu peciorulu de berbece. Delocu si plecaramu catra Paris. La inceputu rideam despre amoresulu care lujocasemu cu acestu oficieru, cá-ci peciorulu de berbece erá destinatu pentru unu amicu alu meu; in urma inse, vediendu-lu lacremandu pentru Elen'a mea si a lui, me petrunse si pe mine, si eram trist. Inse, ajunsu in Paris, la cin'a buna ce am pregatitu cu amicu meu din peciorulu de berbece, mi-a trecutú tóta tristeti'a.“

Felurite.

= (*Padurea de la Boulogne langa Paris inainte si dupa resbelu.*) Scirea trista despre taiarea padurei de la Boulogne, de siguru a atinsu dorerosu mai alesu pe toti aceia, cari au petrecutu vre-odata la Paris, cá-ci prin taiarea ei s'au pustitu una dintre cele mai rare dumbrave de petrecere din lume. Haussmann, presedintele societáti de infrumsetiare din Paris, in dóue-dieci de ani a intrebuintiatu milióne pentru infrumsetiarea gradineloru publice, si in adeveru, in nece locuri, unde mainainte intempinai numai uritiune, — te recocoriai la umbr'a placuta a fireloru frumóse de pomi, te delectai in tufele maestrite si in carârele abundante de flori, cu unu cuventu, vedeai unu paradisu. Acestu miraculu asié se efeptu, cá nu se plantau arbori si tufe mici, ci din contra, arbori deja nalti, si astfelu, locurile desierte deviniau d'odata gradine dragalasié, —ér din dumbravele dese si periculóse — cum erá si Butes Chaumont in care a te rataci te ingroziai, — se faceau in timpulu celu mai scurtu locurile cele mai atragátorie si placute. Dar din tóte gradinele de petrecere ale Parisului, padurea de Boulogne erá regin'a, care mai de demultu erá o padure simpla ca orisi care. Inse maestri'a omenésca, si mai alesu banii, facura din ea unu locu, unde admirai plantele cele mai frumóse si rare, fire lungi de arbori cu frund sie suprandiátorie, lacuri, riurele sierpuitórie; aici câte-unu siesu frumosu si rapitoriu, éra mai incolo o regiune romantica cu stance, cataracte si paduri selbatice, — si tóte aceste erau facute atátu de fidelu dupa natura, incátu n'amu fi potutu crede, cá sunt operile ómoniloru, déca n'amu fi vediutu carârele multe cu tírfa fina incrutisiandu-se in tóte partile, si déca n'amu fi diaritu printre stancele uriasie scaune comóde, cari ni oferiau locu de pausare. — Resbelulu nimici si acestu paradisu. Padurea de la Boulogne cadiu in rayonulu de fortificare. La apropiarea prusieniloru, arborii maretii se taiara si sub florile plapande se sapara ocne esplodiatórie. Ani si milióne voru trebuí, pentru ca sê se repareze acést'a dauna imensa. Cele dóue ilustratiuni din nrlu presinte represinta cu fidelitate ambele epoce ale acestei paduri.

Glume si nu pré.

Cea mai noua moda de la Paris.

Sentintie turcesci:

Sciinti'a: e ca plói'a; déca cade pe pamentu roditoriu, nesce flori; cade inse in gura de vipere, se proface — veninu.

Incredere: nu avé nici in norocu nici in dame — cocheto, câ-ci asardezi pré multu!

Libertatea: e a sclavului, câ-ci acesta-e mai liberu de — pasiuni.

Amicitia: e o gradina; parasesco-o, si cresc bu-ruiene in ea.

Amorul: e unu riu rapede; de te arunci in elu, te rapesco fara crutiare, si déca e afundu, te innéca.

— Ce e filosofi'a? — intrebà o dama frumósa pe unu cavaleru.

— Filosofi'a e — respunse acesta — a siedé langa dta, si a nu deveni confusu.

Unu omu voindu sê se casatorésca, merse la pop'a si-i díse:

— Domnule parinte, io voiescu sê-mi primesci voi'a cea mai de pe urma.

— Cum asié? Déca dta tocmai mane vrei sê te insori.

— Chiar pentru acea, fiindu-câ asta-di inca mai am voia libera, éra de mane incolo va fi — a muerei mele.

— Julia! — strigà dupa unu balu o dama catra camerier'a sa.

— Poruncesce!

— Pune-mi manecile mele pe fotelu; baga ochiulu si dintii in scaturele loru; asiéza spacelulu in sífonu; buclele mele frumóse le acatia pe mesuti'a de toaleta! Ai grige, sê nu le strici, tu esti cam neghióba!

Gâcitura de semne.

De Ana Patitia.

O Δ lii §ei „uX§u ○oi tu Δ é?e* i „i ○e ?o Δ u ○óue
 „a/ e§i,
 Δ e ; a§* u X ○ u ; a X a ' X a □ i „u* i a 7 a X o ; § i i X e X * e
 Δ e § i !
 „i-ai §ei Δ * i X i „e = e * „a ' X = a 7 u * i ; e „e u § e * i ; e „ § o
 „i X u,
 Δ u) u ; e ; 7 ai u * i i X ? t o * i § e ○ e „e u) □ * e t e „e ' X -
 Δ t i X u.

Deslegarea gâciturii din nr. 5.

O in asta lume vana tóte-su vise trecátorie!
 Te descepti, cauti in progiuru-ti, vedi câ visulu a
 sboratu;

Nu remane decâtu umbra, totulu trece ca o flóre,
 Numai suvenirea-i dómna intr'unu sufletu intris-
 tatu.

Deslegare buna primiramu de la domnisiórele:
 Ersilia Magdu, Elena Craciunescu; si de la dlu Const.
 Ungureanu.

Post'a Redactiunii.

Visulu meu, Noveleta. Nu e acomodata pentru fíi'a nóstra.

Inca ce-va la originea Romaniloru. Nu contiene nimica nou, ce ar poté justificá publicarea. Apoi stilulu? . . . Alte menuntiu-siuri amu primí mai bucurosu.

Racovitia. Prosa in versuri. Se pare ca dta nu ai idea clara despre cesura. Cele poporale se voru publicá.

Uitatu-ai si Dorulu. Idei vechi, cantate mai frumosu de sute si sute de poeti.

Homorodu. Pentru semestrulu trecutú inca 1 fl., ca-ci ai tramisu numai 4 fl., ér pentru celu curinte 5 fl. Care tablou?

Semlacu. Cu tabloulu „Regin'a Sabei“ nu mai potemu servi. Dar pentru acea si celu d'antau e completu. N'au aceste alta legatura intre sine, decatu ca ambele sunt scóse din istori'a biblica.

O séra. Se incepe bine, dar finea strica totu efectulu. Apoi acestu metru nu este acomodatú pentru ori ce genu de poesii. Uita-te la Heine!

Inamoratulu si cealalta denuncia unu talentu considerabilu. Deci studiéza, si mai nainte de tóte, invétia a scrie poesii scurte. De cele lungi s'a scrisu destule pe timpulu fericitulu Vacarescu si mai tardiu!

Floríc'a. Novela originala. Dorere, nu se póte publicá. Se póte ca in lucrare ulterióre vei reportá mai multu succesu!

Dsiórei Et . . . a. Poesiór'a tramisa ni indica talentulu. Suntemu convinsi, ca lir'a care a compusu acestu cantecu dragalasiu, va cantá altele si — mai bune. Le vomu primí cu placere.

Valea p . . . in Maramuresiu. Doinele si horele poporale se voru publicá. Si pan'atunce vomu primí eu placere si altele.

Botiza. Cele tramise se voru publicá. Numerii ceruti nu se mai afla. Condiitiunea de ocamdata nu se póte primí.

Suplementu I.: „Cavalerii noptii“ tomulu II,
 còva XVI.

Proprietariu, redactoru respundiatoru si editoriu: IOSIFU VULCANU.

Cu tiparinlu lui Alesandru Kocsi in Pest'a. Piati'a Pesciloru, Nr. 9.